

Sygn. akt IV Ka 287/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Sławomir Gosławski

Protokolant Dagmara Szczepanik

przy udziale ---

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2014 roku

sprawy **G. K.**

obwinionego z art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (tekst jednolity Dz.U. z 2012 r. Nr 1265)

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego - Lubelski Wojewódzki Inspektorat Transportu Drogowego w Lublinie

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 14 marca 2014 roku sygn. akt II W 736/13

na podstawie art.437§1 kpk w zw. z art.109 §2 kpw , art.636§1 kpk w zw. z art.119 kpw

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

kosztami procesu za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

IV Ka 287/14

UZASADNIENIE

G. K. został obwiniony o to, że:

w dniu 21.05.2013 r. w miejscowości P. , gmina W., powiat (...), woj. (...) G. K. będąc osobą zarządzającą przedsiębiorstwem naruszył warunki przewozu drogowego w ten sposób, że dopuścił do naruszenia przepisów o stosowaniu urządzeń rejestrujących samoczynnie prędkość jazdy, czas jazdy i odpoczynku oraz aktywność kierowcy, poprzez zaniechanie pobierania danych z tachografu cyfrowego zainstalowanego w ciągniku siodłowym marki V. o nr rej. (...) w częstotliwości co najmniej raz na 90 dni tj. wykroczenie art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r. Nr 1265.)

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. wyrokiem z dnia 14 marca 2014 roku w sprawie II W 736/13:

1) uznał obwinionego G. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 92 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w zw. z art. 39 § 1 i 2 kw wymierzył obwinionemu karę nagany;

2) zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 złotych tytułem zwrotu wydatków i 30 złotych tytułem opłaty od wymierzonej kary grzywny.

Powyższy wyrok w całości zaskarżył oskarżyciel publiczny Lubelski wojewódzki Inspektorat Transportu Drogowego, nie formułując żadnych zarzutów .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna.

Analizując całokształt zebranych w sprawie dowodów należy uznać, że sąd rejonowy zebrał je w sposób wystarczający do merytorycznego rozstrzygnięcia i należycie ocenił, co pozwoliło mu na wyprowadzenie prawidłowych ustaleń faktycznych. Sąd ten ustosunkował się do wszystkich istotnych dowodów w sprawie i stanowisku swemu dał wyraz w zasługującym na pełną aprobatę uzasadnieniu. Dlatego też podzielając w całości ocenę dowodów zaprezentowaną przez sąd merytoryczny, sąd okręgowy nie widzi zasadniczych powodów, aby powtarzać okoliczności wyprowadzone w motywach zaskarżonego wyroku, co wiązałoby się z cytowaniem ich obszernych fragmentów. Poczynione przez sąd ustalenia faktyczne znajdują bowiem odpowiednie oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym, który został poddany wnikliwej i wszechstronnej analizie oraz ocenie, respektującej w pełni wymogi art. 4 kpk, art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw, art. 410 kpk w zw. z art. 82 § 1 kpw. Przede wszystkim - wbrew odmiennym sugestiom zawartym w apelacji, mającym charakter typowo polemiczny - nie ma żadnych podstaw, ani do skutecznego kwestionowania dokonanej przez sąd I instancji oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, ani też poczynionych na podstawie tego materiału dowodowego ustaleń faktycznych w sprawie. Konfrontując ustalenia faktyczne z przeprowadzonymi na rozprawie głównej dowodami trzeba stwierdzić, iż dokonana przez sąd rejonowy rekonstrukcja zdarzeń i okoliczności popełnienia przypisanego obwinionemu wykroczenia nie wykazuje błędu i jest zgodna z przeprowadzonymi dowodami, którym sąd ten dał wiarę i się na nich oparł. Właściwa jest też ocena prawna przypisanego sprawcy czynu; została przekonująca umotywowana w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Również zastosowana wobec obwinionego reakcja karna nie wykazuje cech rażącej niewspółmierności i nie wymagała korekty. Sąd I instancji przy jej określaniu jej rodzaju prawidłowo uwzględnił podstawy do nadzwyczajnego złagodzenia kary. Dodatkowo okoliczności wymienione w zaskarżonym wyroku wskazują, iż wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne. Szczegółowe przesłanki dotyczące osoby sprawcy uzasadniają w pełni postawioną wobec niego dodatnią prognozę kryminologiczną. Postawy oskarżonego są z punktu widzenia przyjętego przez porządek prawny systemu aksjologicznego - pozytywne i nie ma potrzeby ich korygowania poprzez wymierzenie mu kary grzywny; wystarczająca jest - mająca walor wychowawczy - kara nagany.

Skarżący jest oskarżycielem publicznym, a więc profesjonalistą. Zgodnie z art. 434 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw jeżeli środek odwoławczy pochodzi od oskarżyciela publicznego, sąd odwoławczy może orzec na niekorzyść obwinionego tylko w razie stwierdzenia uchybień podniesionych w środku odwoławczym lub podlegających z urzędu. W tym drugim przypadku sąd odwoławczy nie dostrzegł podstaw do korekty wyroku. Natomiast apelacja oskarżyciela publicznego została sformułowana jednozdaniowo w ten sposób, iż „... wnosi apelację od wyroku ... przeciwko obwinionemu...” (k 45). Brak w niej jakichkolwiek zarzutów i ich uzasadnienia (ewentualnie można uznać, iż został wskazany jedynie kierunek środka odwoławczego). Tak sporządzona apelacja zwalnia sąd odwoławczy o dalszych rozważań i ocen oraz pozwala odesłać skarżącego do lektury pisemnych motywów wyroku sądu merytorycznego, które w pełni sąd II instancji podziela.

Z tych wszystkich względów sąd okręgowy orzekł, jak w sentencji; na podstawie przepisów powołanych w wyroku wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciążył Skarb Państwa.